

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת תְּעוּבָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ג - חלק י'

קונטרס 370

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

פרק ג

(טו) זוהר בכל יום

ילמוד בכל יום תנ"ך משנה גמרא ופוסקים וזוהר ומדרשים ואגדות וספרי ראה, כי הם מוכיחים את האדם שיהיו כל מעשיו ולמודו לשם שמים. (הנהגות צדיקים - הנהגות קדושות על פי סדר א"ב מרבי יחיאל מיכל מזלאטשוב)

(טז) שקידה רבה בספר הזוהר

צריך לחכמה זו לב נבון ומלא יראת ה' ושקידה רבה בספר הזוהר. (הנהגות צדיקים - סדר קביעת התורה מרבי שבתי מראשקוב)

(יז) ילמוד זוהר בכל יום

ילמוד בכל יום תנ"ך משנה וגמרא זוהר מדרשים ואגדות ופוסקים, ובספרי יראים מאוד ומאוד כי הספרי יראים מזכירים את האדם שיהיו כל מעשיו ולמודיו להשם יתברך. (הנהגות צדיקים - הנהגות טובות מרבי צבי הירש מנאדבורנא)

(יח) תיקון גדול לנשמה

לימוד הזוהר מרומם על כל לימוד בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו והוא תיקון גדול לנשמה (החיד"א זלה"ה, מ"ב סי' ב' אות מ"ד).
בחדש אלול הלימוד הוא זוהר תיקונין משניות ותהילים. (החיד"א זלה"ה, מ"ב סי' ח' אות רמ"ח).

(יט) ללמוד קודם השינה בזוהר הקדוש

יזהר ללמוד בכל לילה קודם השינה או באגדה או בזוהר הקדוש. (הנהגות צדיקים - הנהגות טובות - נוסח ב' מרבי יחיאל מיכל מזלוטשוב זצ"ל)

(כ) לעסוק סמוך לשכיבה בספר זוהר הקדוש – ומציל מתענית חלום

יזהר לעסוק בתורה סמוך לשכיבה איזה שיעור גרסא במשניות או בספר זוהר הקדוש אשר קדושת התורה אשר למד בשכבו תנצור אותו. (הנהגות צדיקים - אזוהרות ותיקונים מרבי חיים יוסף דוד אזולאי - החיד"א)

הרואה חלום בשבת ונפשו עגומה... יזהר כל יום השבת ההוא מן שיחה בטלה ויקדש עצמו בעסק התורה וטוב ללמוד אדרא רבא כולה. (החיד"א)

(הערת המחבר: ומובא בזוהר הקדוש, שהרשב"י אמר שלא נזקק מעולם לתענית חלום בשבת, ומובן כי עוסקו בסודות התורה ביטלו כל הדינים, וכן יעשו כל העם, אשר בלומדם תורת הרשב"י ז"ע מתקשרים לנשמתו, ומעוררים זכותו, וממליץ טוב עליהם, וכמו שכתבו כל הצדיקים ללמוד זוהר קודם השינה, מלבד לימודו ביום, ועל ידי זה יזכה שנשמתו בעת השינה תעלה להיכלות הטהורים, כידוע דברי האר"י הקדוש על כך).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

פרק ד

כא) אם נזכה לעסוק בסתרי תורה כדת מה לעשות בזכות זה תפרח ישע ישועות ישראל "ועוד יש לחקור מדוע ספר הזוהר הקדוש לא נתגלה בדורות הראשונים ואיך נתגלה אחר כן בדורות הגרועים מהם וכו', אבל אחר שעבר אלף שנים מהחרבן שנשלמו שנת ד' אלפים תתכ"ח אז היה יכול לבוא ובעוונותינו הרבים אשתהויי אשתהי וזה חטא נוסף לכלל, ובפרט על כל חטאים וחילול שמו יתברך ותורתו ונתגבר היצה"ר מאד יען כבר נתברר הרבה, ועתה הברירה ברגלים, וכמו שכתוב בעקבות משיחא חוצפא יסגא, שהוא התאוה שמתגברת בראותה כי כלתה אליה רעה וכמו שביאר באורך רבינו האר"י זצ"ל ומתגברת להחטיא, אבל כשל כחה בענין הרעות ותוקף הצרות כי כבר הוברר הרבה כאמור מפי כבוד האר"י זצ"ל ולכן סמוך לדורות שאחר האלף שנה מהחרבן נתגלה אור הזוהר להגן על הדורות, ושם נזכה לעסוק בסתרי תורה כדת מה לעשות בזכות זה תפרח ישע ישועות ישראל." (חיד"א מערכת גדולים א' רי"ט).

כב) לימוד הזוהר הוא תיקון גדול להאיר הנפש ולקדשה "וזה תשובה השבתי למשכיל אחד ששאל על אשר כתבו גורי האר"י ז"ל שלימוד הזוהר הוא תיקון גדול להאיר הנפש ולקדשה והרב ז"ל נתן תיקון לבעל תשובה ללמוד חמשה דפים זוהר בכל יום אע"ג דלא ידע מאי קאמור דקריאתה זו הלא להאיר הנפש ולתקנה. ונראה כי דווקא לימוד הזוהר יש בו סגולה זו יותר על לימוד משנה ותלמוד ומקרא והוא פלא כמה כחו גדול מכל התורה אם למקרא ואם למשנה וכו' אלו דבריו, ואני אמרתי לו דע כי אין ספק כי כל לימוד בתורה הקדושה נשא ורם והוא מרומם ובפרט אם יהיה לשמה באמיתיות ודאי בונה בשמים עליותיו ומתקן העולמות ומייחד הדודים, אמנם אשר גדול לימוד הזוהר היינו שהמקרא ומשנה והתלמוד הם מלובשים מאד ואינו ניכר בהם סוד כלל, לא כן הזוהר שמדבר בסודי התורה בפירוש ואין פתי הקורא שלא יבין דרך כי דבריו בעומקי רזי התורה, ולכן להיות סתרי תורה גלויים בלי לבוש הן מזהיריין ומאיריין הנפש ואע"ג דצד מה דבריו סתומים וחתומים מאד היינו להבין סתר עליון בעצם ולידע תוכן הדברים על בורין ועל מתכונתן דודאי צריכא רבה ולא יבינו הדברים כי אם מפי חכם גדול לאוזן מקבל. ברם בכללות ניכר היותן רזין עילאין והדברים עושים רושם בשורשיהם עליונים למעלה." (ספר שם הגדולים מערכת ספרים

אות ב')

מִדְּכַתִּיב (שמות טו) אֲזַנְכֶה לְךָ אֶלֹפִי אָדוֹם, וְאֶלֶיךָ
 אֵינִי (דברים ח) נֶחֱשׂ שָׂרָף וְעִקְרָב. וְאֵינִי אוֹרֵף הַכִּי
 אֶת־פְּרִשְׁנָא מִיִּשׁוּבָא לְמַדְבְּרָא תְּקִיפָא, וְלִעֵינָא
 תַּמָּן בְּאוֹרֵייתָא, בְּגִין לְאַכְפִּינָא לְהֵהוּא סְטָרָא.
 וְתוֹ דְלָא מִתְּשַׁבֵּן מְלִי דְאוֹרֵייתָא, אֶלָּא תַּמָּן.
 דְלִית נְהוּרָא אֶלָּא הֵהוּא דְנַפִּיק מְגוֹ
 חֲשׂוּכָא, דְכַד אֶתְפְּינָא סְטָרָא דָא, אֶסְתַּלַּק
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעִילָא, וְאֶתְיַקֵּר בִּיקְרִיָּה.
 וְלִית פּוֹלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֶלָּא מְגוֹ
 חֲשׂוּכָא, וְלִית טוּבָא אֶלָּא מְגוֹ בִישָׁא. וְכַד עָאל
 בְּרַנְשׁ בְּאוֹרָחָא בִישָׁא, וְשַׁבִּיק לֵיהּ, כְּדִין
 אֶסְתַּלַּק קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִיקְרִיָּה, וְעַל דָּא
 שְׁלִימוֹ דְכֹלָא טוֹב וְרַע פְּחָדָא, וְלֹאֶסְתַּלַּקָּא
 לְבַתֵּר בְּטוֹב, וְלִית טוֹב אֶלָּא הֵהוּא דְנַפִּיק מְגוֹ
 בִישָׁא. וּבְהַאי טוֹב, אֶסְתַּלַּק יְקָרִיָּה, וְדָא אִיהוּ
 פּוֹלְחָנָא שְׁלִים.

אָדוֹם, וְאֶלֶה הֵם (דברים ח) נֶחֱשׂ שָׂרָף
 וְעִקְרָב. וְאֵינִי גַם כִּף נִפְרָדְנוּ
 מִהַיִּשׁוּב לְמַדְבְּרָא הַחֲזִיק לְעֵין שָׁם
 בַּתּוֹרָה, כְּדִי לְהַכְנִיעַ אֶת הַצַּד
 הָאֲחֵר.

וְעוֹד, שְׁלֵא מִתְּשַׁבֵּים דְּכַרִּי תּוֹרָה
 אֶלָּא שָׁם, שְׁאִין אוֹר אֶלָּא אוֹתוֹ
 הַיּוֹצֵא מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁף. שְׁפָאֲשֵׁר
 נִכְנַע צַד זֶה, מִתְּעַלָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא לְמַעַלָּה וּמִתְּכַפֵּד בְּכַבּוּדוֹ,
 וְאֵינִי עֲבוּדַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 אֶלָּא מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁף, וְאֵינִי הַטוֹב
 אֶלָּא מִתּוֹךְ הָרַע. וְכַאֲשֵׁר נִכְנַס בֵּין
 אָדָם בְּדַרְךָ רָעָה וְעֵזַב אוֹתָהּ, אֲזַ
 מִתְּעַלָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 בְּכַבּוּדוֹ, וְעַל זֶה שְׁלֵמוֹת הַכֹּל -
 טוֹב וְרַע כְּאַחַד, וְלַעֲלוֹת אַחַר כִּף
 בְּטוֹב, וְאֵינִי טוֹב אֶלָּא הֵהוּא שְׁיַצָּא
 מִתּוֹךְ הָרַע. וּבְטוֹב זֶה מִתְּעַלָּה
 כְּבוֹדוֹ, וְזוֹהִי עֲבוּדָה שְׁלֵמָה.

וְאֵינִי עַד הַשְּׁתָּא יִתִּיבָנָא תַּמָּן, כֹּל יוֹמֵי שְׁתָּא,
 בְּגִין לְאַכְפִּינָא בְּמַדְבְּרָא לְהֵהוּא סְטָרָא.
 הַשְּׁתָּא דְמִטָּא זְמָנָא דְפּוֹלְחָנָא קְדִישָׁא,
 דְּסְטָרָא דְקְדוּשָׁא, אֶהְדַּרְנָא לְיִשׁוּבָא דְתַמָּן
 אִיהוּ פּוֹלְחָנָא דִּילֵיהּ. וְתוֹ, דְּהַשְּׁתָּא בְּרִאשׁ
 הַשְּׁנָה מִטָּא זְמָנָא דְהֵהוּא חוּיָא, לְמַתְּבַע דִּינָא
 מְקָמֵי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְתַמָּן אִיהוּ שְׁלִיט.
 וּבְגִין כִּף נִפְקָנָא מִתַּמָּן וְאִתִּינָא לְיִשׁוּבָא.

פְּתַח הֵהוּא סְכָא וְאָמַר, (תהלים פא) תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ
 שׁוֹפָר בְּפֶסֶה לְיוֹם חַגְנוֹ, הַשְּׁתָּא אִיהוּ
 זְמָנָא, לְאַתְעָרָא דִּינָא עֲלָאָה תְּקִיפָא, וְכַד אִיהוּ
 אֶתְעַר סְטָרָא אַחְרָא אֶתְתַּקַּף בְּהַדְּיָה, וְכִיּוֹן
 דְּאִיהוּ אֶתְתַּקַּף, סְלִיק וְחַפִּינָא לְסִיְהָרָא, דְלָא
 נְהִיר נְהוּרָא, וְאֶתְמַלֵּיא מִסְטָרָא דְדִינָא. כְּדִין
 כֹּל עֲלָמָא אִיהוּ בְּדִינָא, עֲלָאִין וְתַתָּאִין, וְכַרְוֹזָא
 כְּרִיזָא בְּכֹלְהוּ רְקִיעִין, אֶתְקִינּוּ כּוֹרְסִיא דְדִינָא,
 לְמַאֲרִיָּה דְכֹלָא, דְּאִיהוּ בְּעֵי לְמִידָן.

פְּתַח הַזִּקְנָן הֵהוּא וְאָמַר, (תהלים פא)
 תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּפֶסֶה לְיוֹם
 חַגְנוֹ. עֲכָשׁוּ הוּא הַזְּמַן לְהַתְּעוֹרֵר
 הַדִּין הַעֲלִיּוֹן הַחֲזִיק, וְכַאֲשֵׁר הוּא
 מִתְּעוֹרֵר, הַצַּד הָאֲחֵר מִתְּחַזֵּק
 כְּנִגְדּוֹ. וּמִכִּיּוֹן שֶׁהוּא מִתְּחַזֵּק,
 עוֹלָה וּמְכַסֶּה לְלִבְנָהּ, שְׁלֵא
 מְאִירָה אוֹר, וּמִתְּמַלֵּאת מִצַּד
 הַדִּין. אֲזַ כֹּל הָעוֹלָם הוּא בְּדִין,
 עֲלִיוֹנִים וְתַתְּחוֹנִים, וְכַרְוֹז קוֹרָא
 כְּכֹל הַרְקִיעִים: הַתְּקִינּוּ כִּסֵּא שֶׁל
 דִּין לְאֲדוֹן הַכֹּל, שֶׁהוּא רוֹצֵה לְדוֹן.

וְרוּא הָכָא, וְאַתְנַהִיר לָן בְּמַדְבְּרָא, אַמְאֵי אַתְעַר
 דִּינָא עֲלָאָה בְיוֹמָא דָא. אֶלָּא כָל רִזִּין וְכָל
 קְדוּשִׁין יְקִירִין, כְּלָהוּ תַלְיִין בְּשִׁבְעָאָה.
 וְהָהוּא שְׁבִיעָאָה עֲלָאָה, עֲלֵמָא עֲלָאָה, דְּאֶקְרִי
 עֲלֵמָא דְאֶתִי. מְגִינָה נְהָרִין כָּל בּוּצִינִין, וְכָל
 קְדוּשִׁין, וְכָל בְּרַפְאֵן. וְכַד מְטִי זְמָנָא,
 לְחַדְתוּתִי בְרַפְאֵן וְקְדוּשִׁין לְאַנְהָרָא, בְּעָא
 לְאַשְׁגַּחָא בְּכָל תְּקוּנָא דְעֲלָמִין כְּלָהוּ, וְכָל
 אֵינּוֹן תְּקוּנִים לְאַתְקֵימָא כְּלָהוֹן סִלְקִין מְגוֹ
 תַתָּאֵי, אֵי אֵינּוֹן כְּשָׂרָאן. וְאֵי לֹא כְּשָׂרָאן, כְּדִין
 קֵימָא (כ"א מִלָּה) דְלֹא נְהִיר, עַד דְּאַתְפְּרָשׁוּן
 חֲזִיבִין מְגוֹ זְכָאִין, כְּדִין אַתְעַר דִּינָא.

וְכַהֲהוּא דִּינָא, אַתְתַּקַּף סֵטְרָא אַחְרָא,
 וְאַשְׁתַּכַּח מְקַטְרָגָא, בְּגִין דִּינִתְנֹון
 לִיָּה אֵינּוֹן, חֲזִיבִיא. בְּגִין דְּעֲלִיָּה כְּתִיב, (אֵיבִיב כַח)
 וְלְכָל תְּכֵלִית הוּא חוֹקֵר. וְחַפְיָא לְסִיְהָרָא,
 אַמְאֵי (ר"א לֹא סֵטְרָא לֹון כִּידָא דְמַקְטָרָא). בְּגִין דְלִית
 תִּיאוּבְתִיָּה דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, לְאוּבְדָא
 לְעוּבְדֵי יוּדֵי.

וְהָהוּא סֵטְרָא אַחְרָא, קֵימָא קְלִיפָה תְּקִיפָא,
 דְלֹא יְכִיל לְאַתְבְּרָא, בְּרַ בְּהָהוּא עֵיטָא
 דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא יְהִיב לְיִשְׂרָאֵל, דְכְּתִיב
 תְּקַעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חֲגֹנּוּ. בְּגִין
 לְתַבְרָא הָהוּא כֶּסֶה דְאַתְחַפֵּיא סִיְהָרָא, וְלֹא
 נְהִיר.

וְכַד מִתְעַרֵי יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא בְשׁוֹפֵר, הָהוּא קָלָא
 דְנַפִּיק מִשׁוֹפֵר, כְּטַשׁ בְּאַוִירָא, וּבְקַע
 רְקִיעִין, עַד דְסִלְקָא לְגַבֵי הָהוּא טְנָרָא תְּקִיפָא,
 (כ"א סֵטְרָא אַחְרָא) דְחַפֵי לְסִיְהָרָא, אֲשַׁגַּח, וְאַשְׁפַּח
 אַתְעֵרוּתָא דְרַחֲמֵי, כְּדִין הָהוּא (דף קפ"ד ע"ב)
 דְסִלְקֵי וְקֵימָא לְעֵילָא, אַתְעַרְכַּב. כְּדִין הָהוּא
 קָלָא קֵימָא, וְאַעֲבַר הָהוּא דִּינָא, וְכִינּוֹן דְלְתַתָּא
 אַתְעֵרוּ רַחֲמֵי, הֵכִי נְמִי לְעֵילָא, אַתְעַר שׁוֹפְרָא

וְסוּד כְּאֵן, וְהָאִיר לָנוּ בְּמַדְבְּרָא,
 מְדוּעַ מִתְעוֹרֵר דִּין עֲלִיּוֹן כְּיוֹם זֶה.
 אֶלָּא כָּל סוּדוֹת וְכָל הַקְּדוּשׁוֹת
 הַנִּכְבְּדוֹת, כֻּלָּם תְּלוּיִים בְּשִׁבְעֵי.
 וְהַשְּׁבִיעֵי הָהוּא הַעֲלִיּוֹן, עוֹלָם
 הַעֲלִיּוֹן, שְׁנוּקְרָא עוֹלָם הָכָא. מִמְּנוּ
 מְאִירִים כָּל הַגְּרוֹת וְכָל הַקְּדוּשׁוֹת
 וְכָל הַבְּרָכוֹת. וְכֹאֲשֶׁר מְגִיעַ זְמַן
 לְחַדֵּשׁ הַבְּרָכוֹת וְהַקְּדוּשׁוֹת לְהָאִיר,
 צְרִיף לְהַשְׁגִּיחַ בְּכָל תְּקוּנָתוֹ שֶׁל
 הָעוֹלָמוֹת כֻּלָּם, וְכָל הַתְּקוּנִים
 הֵם לְקַיֵּם כֻּלָּם עוֹלָם מִתּוֹךְ
 הַתְּחוּתוֹנִים, אִם הֵם כְּשָׂרִים. וְאִם
 אֵינָם כְּשָׂרִים, אִזּוֹ עוֹמְדָת, (דְּרַר)
 שְׁלֹא מְאִירָה, עַד שְׁנוּפְרִידִים
 הַחֲזִיבִים מִתּוֹךְ הַזְּכָאִים, אִזּוֹ
 מִתְעוֹרֵר הַדִּין.

וְכַהֲדִין הָהוּא מִתְחַזֵּק הַצַּד
 הָאֲחֵר, וְנִמְצָא מְקַטְרָג, כְּדִי
 שִׁינְתְּנוּ לוֹ אֵלּוֹן חֲזִיבִים, מִפְּנֵי
 שְׁכַתוּב (אֵיבִיב כַח) וְלְכָל תְּכֵלִית הוּא
 חוֹקֵר. וּמְכַסֶּה לְלִבְנָה. מְדוּעַ (לֹא
 מוֹסֵרֵת אֹתָם בֵּיד הַמַּקְטָר) ? מִפְּנֵי שְׂאִין
 רְצוּנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרִיף הוּא
 לְאַבֵּד אֶת מַעֲשֵׂי יְדֵיו.

וְהַצַּד הָאֲחֵר הָהוּא עוֹמֵד כְּקִלְפָה
 חֲזוּקָה, שְׂאִינָה יְכוּלָה לְהַשְׁבֵּר חוּץ
 בְּאוֹתָהּ עֲצֵה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרִיף הוּא
 נִתֵּן לְיִשְׂרָאֵל, שְׁכַתוּב תְּקַעוּ
 בַחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חֲגֹנּוּ.
 כְּדִי לְשַׁבֵּר הַכֶּסֶה הָהוּא שְׁמַכְסֶה
 אֶת הַלִּבְנָה, וְלֹא מְאִירָה.

וְכֹאֲשֶׁר מִתְעוֹרְרִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה
 בְּשׁוֹפֵר, הַקּוֹל הָהוּא שְׂוִיזָא
 מִהַשׁוֹפֵר מִכָּה בְּאִוִיר, וּבְקַע אֶת
 הַרְקִיעִים, עַד שְׁעוֹלָה לְגַבֵי הַסֵּלַע
 הָהוּא הַחֲזוּק, (הַצַּד הָאֲחֵר) שְׁמַכְסֶה
 לְלִבְנָה, מִשְׁגִּיחַ וּמוֹצָא
 הַתְּעוֹרְרוֹת הַרְחֻמִּים, אִזּוֹ הָהוּא
 שְׁעוֹלָה וְעוֹמֵד לְמַעְלָה, מִתְעַרְכַּב.
 אִזּוֹ הַקּוֹל הָהוּא עוֹמֵד וּמַעֲבִיר
 הַדִּין הָהוּא, וְכִינּוֹן שְׁלֵמַטָּה

אַחְרָא עֲלָאָה, וְאַפִּיק קָלָא

דֹּאִיהוּ רַחֲמֵי, וְאַתְּעָרְעוּ קָלָא בְּקָלָא, רַחֲמֵי
בְּרַחֲמֵי, וּבְאַתְּעָרוּתָא דְלִתְתָּא, אַתְּעָר הָכִי נָמִי
לְעִילָא.

וְאִי תִימָא, הִיךְ יָכִיל קָלָא דְלִתְתָּא, או
אַתְּעָרוּתָא דְלִתְתָּא לְאַתְּעָרָא, הָכִי נָמִי.
תָּא חֲזִי, עֲלֵמָא תַתָּא, קִיִּימָא לְקַבְּלָא תְדִיר,
וְהוּא אֲקָרִי אֲבָן טָבָא. וְעֲלֵמָא עֲלָאָה לֹא יְהִיב
לִיה, אֲלָא כְגוּוֹנָא דֹאִיהוּ קִיִּימָא. אִי אִיהוּ
קִיִּימָא בְנֵהִירוּ דְאַנְפִין מַתְתָּא, כְּדִין הָכִי נִהְרִין
לִיה מְלַעֲיָלָא. וְאִי אִיהוּ קִיִּימָא בְּעַצִּיבוּ, יְהִיבִין
לִיה דִּינָא בְּקַבְּלִיה.

כְּגוּוֹנָא דָּא, (תהלים ק) עֲבָדוּ אֶת יְיָ בְּשִׂמְחָה.
חֲדוּדָה דְפִר נֶשׁ, מְשִׁיף לְגַבִּיָּה חֲדוּדָה
אַחְרָא עֲלָאָה. הָכִי נָמִי הָאִי עֲלֵמָא תַתָּא,
כְּגוּוֹנָא דֹאִיהוּ אַתְּעָטְרָת, הָכִי אַמְשִׁיף
מְלַעֲיָלָא. בְּגִין כִּף מְקַדְמֵי יִשְׂרָאֵל, וְאַתְּעָרִי
בְּשׁוֹפֵר קָלָא דֹאִיהוּ (רוא רחמים) כְּלִיל בְּאַשָּׁא וּמִיָּא
וְרוּחָא, וְאַתְּעָבִיד חַד, וְסִלְקָא לְעִילָא, וּבְטִשׁ
כְּהָאִי אֲבָן טָבָא, וְאַצְטַבַּע בְּאִינוּן גּוּוֹנִין דְהָאִי
קָלָא, וּכְדִין כְּמָה דְאַתְחִזִּיקָתָּ, הָכִי מְשִׁיף
מְלַעֲיָלָא.

וּכְיוּן דְאַתְקַנְתָּ כְּהָאִי קָלָא. רַחֲמֵי נַפְקֵי
מְלַעֲיָלָא, וְשָׂרִיין עֲלָה, וְאַתְפְּלִילָא
בְּרַחֲמֵי, מַתְתָּא וּמְלַעֲיָלָא. וּכְדִין אַתְּעָרָב
סִטְרָא אַחְרָא. (אסתכל ורחמי בנהירו דאנפיו) וְאַתְחַלֵּשׁ
תְּקִפִּיָּה, וְלֹא יָכִיל לְקַטְרָגָא. וְהָאִי אֲבָן טָבָא,
קִיִּימָא בְנֵהִירוּ דְאַנְפִין, מְכַל סִטְרִין, בְּנֵהִירוּ
דְלִתְתָּא, וּבְנֵהִירוּ דְלַעֲיָלָא.

אִימְתִּי קִיִּימָא בְנֵהִירוּ דְלַעֲיָלָא, הָוִי אוֹמֵר
בְּיוֹמָא דְכַפּוּרִי. וּבְיוֹמָא דְכַפּוּרִי
אַתְנַהִיר הֵהוּא אֲבָן טָבָא, בְּנֵהִירוּ דְלַעֲיָלָא,
מִגּוּ נֵהִירוּ דְעֲלֵמָא דְאַתִּי, (ואתערבב החוה דלשורא)
וּכְדִין מְתַקְנִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא חַד שְׁעִיר,

מְתַעוּרְרִים הִרְחַמִּים, כִּף גַּם
לְמַעְלָה מְתַעוּרְרִי שׁוֹפֵר אַחַר עֲלִיּוֹן
וּמוֹצִיא קוֹל שְׁהוּא רַחֲמִים,
וּמְתַעַרְבְּבִים קוֹל בְּקוֹל, רַחֲמִים
בְּרַחֲמִים, וּבִהִתְעוּרְרוּתָא שֶׁל
לְמִטָּה מְתַעוּרְרִי כִּף גַּם לְמַעְלָה.
וְאִם תֹּאמֵר, אִיךָ יְכוּל קוֹל שֶׁל
לְמִטָּה אוֹ הִתְעוּרְרוּתָא שֶׁל לְמִטָּה
לְהִתְעוּרְרִי - כִּמּוֹ כֵּן? בָּא וְרֵא, הֲ
עוֹלָם הִתְחַתּוֹן עוֹמֵד לְקַבֵּל תְּמִיד,
וְהוּא נִקְרָא אֲבָן טוֹבָה, וְעוֹלָם
הֶעֱלִיּוֹן לֹא נוֹתֵן לוֹ, אֲלָא כִּמּוֹ
שֶׁהוּא עוֹמֵד. אִם הוּא קִים בְּהָאֲרַת
פְּנִים מְלַמְטָה, כִּמּוֹ כֵּן מְאִירִים לוֹ
מְלַמְעָלָה. וְאִם הוּא עוֹמֵד
בְּעַצְבוּת, נוֹתֵנִים לוֹ דִּין כְּנִגְדּוֹ.
כִּמּוֹ זֶה, (תהלים ק) עֲבָדוּ אֶת ה'
בְּשִׂמְחָה. שְׂמֵחָה שֶׁל כֵּן אָדָם
מוֹשֵׁף לְעַצְמוֹ שְׂמֵחָה אַחֲרַת
עֲלִיּוֹנָה. כִּף גַּם זֶה הָעוֹלָם הִתְחַתּוֹן
- כִּמּוֹ שְׁהִיא מְתַעוּרְרָת, כִּף מוֹשֵׁף
מְלַמְעָלָה. מִשׁוּם כִּף מְקַדְמִים
יִשְׂרָאֵל וּמְעוּרְרִים בְּשׁוֹפֵר קוֹל
שְׁהוּא (סוד של רחמים) כְּלוּל בְּאַשָּׁ
וּמִים וְרוּחַ, וְנַעֲשֶׂה אֶחָד, וְעוֹלָה
לְמַעְלָה, וּמִכָּה בְּאֲבָן הַטּוֹבָה הַזֶּה,
וְנִצְבַּע בְּגוּנִים אֵלּוּ שֶׁל הַקּוֹל הַזֶּה,
וְאִז כִּמּוֹ שְׂמֵתְרָאָה, כִּף מוֹשֵׁף
מְלַמְעָלָה.

וּכְיוּן שְׂתַקַּנְתָּ בְּקוֹל זֶה, רַחֲמִים
יּוֹצֵאִים מְלַמְעָלָה וְשׁוֹרִים עֲלֶיהָ,
וְנִכְלַלְתָּ בְּרַחֲמִים מְלַמְטָה
וּמְלַמְעָלָה. וְאִז מְתַעַרְבֵב הַצֵּד
הַאֲחֵר, (מסתכל ורואה בהארת הפנים)
וְנַחֲלֵשׁ כַּחוֹ וְלֹא יְכוּל לְקַטְרָג.
וְהָאֲבָן הַטּוֹבָה הַזֶּה קִיִּמַת בְּהָאֲרַת
הַפְּנִים מְכַל הַצֵּדִידִים - בְּהָאֲרַת שֶׁל
לְמִטָּה וּבְהָאֲרַת שֶׁל לְמַעְלָה.

מִתִּי עוֹמֵדָת בְּהָאֲרַת שֶׁל לְמַעְלָה?
הִיא אוֹמֵר בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. וּבְיוֹם
הַכַּפּוּרִים מְאִירָה הָאֲבָן הַטּוֹבָה
הַהִיא בְּאוֹר שֶׁל לְמַעְלָה מִתּוֹךְ
הָאוֹר שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא, (ומתערבב

המקטרג ההוא), ואז מתקנים ישראל למטה שעיר אחד, ושולחים למדבר הזה החזק שהוא שולט עליו.

והצד האחר ההוא הוא נקדה אמצעית של העולם החרב, משום שכל תרבה ושקמה (הוא ממנה מהצד האחר ההוא השולט) ממנו, הצד האחר ההוא שולט עליו, ונקדה האמצעית של כל הישוב, צד הקדשה הוא. ועל זה עומדת ירושלים באמצע כל הישוב של העולם.

בשהו נקדות נבדלת מלכות שמים, צד הקדשה - אחת שלה, ואחת של העולם הבא. נקדה עליונה נעלמת, ועל זה קיימת בשתי נקדות. נקדה שלה עומדת תחתיה, וירושלים, אמצע של כל הישוב. נקדה שלוקחת מאמא עליונה וסתומה, היא גן עדן של הארץ, שעומדת באמצע של כל העולם לכל הצדדים, של התרבה והישוב וכל צדדי העולם.

ועל זה באמצע גן עדן עומדת נקדה אחת עליונה נעלמת וסתומה שלא נודעת. ועמוד אחד נעוץ מלמטה למעלה תוף הנקדה ההיא, ומשם נובעים מים שנופרדים לארבעת צדדי העולם. נמצאו שלש נקדות בעולם שעומדות זו על זו, כדגמת שלש נקדות של התורה.

בא וראה, השעיר ההוא ששולחים ישראל לעזאזל למדבר ההוא, כדי לתת חלק לצד האחר ההוא להתעסק אתו. ואם תאמר, שני שעירים למה כאן? אחד לה, ואחד לצד האחר ההוא. ניחא השעיר ההוא של

הצד האחר, אף לה' מדוע? אלא, למלך שהיה כועס על בנו, קרא לשוטר, זה שעושה דין בבני אדם תמיד, כדי שיתכונן לעשות

ומשדרין להאי מדברא תקיפא, דאיהו שלטא עליה.

וההוא סטרא אחרא, איהו נקודה אמצעיתא דחריבו דעלמא, בגין דכל חריבו ושמון (כ"א מניה, הוא מנהוא סטרא אחרא דשליט) מניה, ההוא סטרא אחרא שליט עליה. ונקודה אמצעיתא דכל ישובא, סטרא דקדושה איהו, ועל דא, קיימא ירושלים באמצעיתא דכל ישובא דעלמא.

בתרין נקודין אתפרשת מלכו שמיא, סטרא דקדושא, חד דילה, וחד דעלמא דאתי, נקודה עלאה טמירא, ועל דא קיימא בתרין נקודין: נקודה דילה קיימא תחתיה, ירושלים, אמצעיתא דכל ישובא. נקודא דנטלא מאימא עלאה טמירא, איהו גן עדן דארעא, דקיימא באמצעיתא דכל עלמא, לכל סטרין, דחריבו וישובא, וכל סטרין דעלמא. ועל דא, באמצעיתא דגן עדן, קיימא נקודה חדא עלאה טמירא וגניזא, דלא ידע. וחד עמודא, נעיץ מתתא לעילא, גו ההיא נקודה, ומתמן נבעי מיא, דאתפרישו לארבע סטרי עלמא. אשתכחו תלת נקודין בעלמא, דקיימאן דא על דא, פגוונא דתלת נקודין דאורייתא.

תא חזי, ההוא שעיר דמשדרין ישראל לעזאזל, לההוא מדברא, בגין למיהב חולקא לההוא סטרא אחרא, לאתעסקא בהדיה. ואי תימא, תרין שעירין אמאי הכא, חד ליי' וחד לההוא סטרא אחרא. תינח ההוא שעיר דסטרא אחרא. ליי' אמאי.

ארא למלפא דהוה ארגיז על בריה, קרא לסנטירא, ההוא דעביד דינא בבני נשא תדיר, בגין דיזדמן למעפד דינא בבריה.

דין בבנו. השוטר ההוא שמח, ונכנס לבית המלך לאכל שם. פִּינֹן שראה אותו בנו, אמר, ודאי לא נכנס השוטר כאן בבית אבי אלא משום שפָּעַס המלך עלי. מה עשה? הלך והתפּיֵס עמו. ומשום שהתפּיֵס עמו, צוה המלך לעשות סעודה עליונה לו ולבנו, וצוה שלא ידע בו השוטר ההוא.

בַּסּוּף נכנס השוטר ההוא. אמר המלך, עתה אם ידע זה מהסעודה העליונה שהכנתי לי ולבני, יתבלבל השלחן. מה עשה? קרא לממנה על הסעודה ואמר לו, תכין משהו ותשים לפני, ותשים לפני השוטר ההוא, כדי שיחשב שסועד לפני משלי, ולא ידע מהסעודה החשובה ההיא של שמחה שלי ושל בני, ויחלק החלק ההוא וגלף לו, ויתרחק מהשמחה של הסעודה שלנו. ואם לא עשה המלך כך, לא יתרחק השוטר ההוא מבית המלך.

כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, תזמינו שני שעירים, אחד לי ואחד למקטרג ההוא, כדי שיחשב שמסעודה שלי הוא אוכל, ולא ידע בסעודת השמחה האחרת שלנו, ויחלק החלק ההוא וגלף לרכו ויתרחק מביתי. פִּינֹן שאמא העליונה, עולם הבא, באה לשרות תוף ההיכל של העולם הפחתון למצא אור (להשיג עליה בהארץ) של הפנים, דין הוא שלא ימצא המקטרג ההוא, ולא בעלי הדין לפניו, פֶּאֶשֶׁר מוציא כל הברכות ומאיר לכלם. וכל שפע החרות ההוא נמצא, וישראל נוטלים מאלו הברכות. שהרי פֶּאֶשֶׁר העולם הבא נכנס להיכל של העולם הפחתון ומוציא ששמת העולם הפחתון עם בניו בסעודה העליונה ההיא, אז הוא מברך השלחן, והעולמות

ההוא סנטירא חדי, ועאל בבי מלפא למיכל תמן, פִּינֹן דאשגח ביה בריה, אמר, ודאי לא עאל סנטירא דא בבי אבא, אלא בגין דארגיז מלפא עלי. מה עבד, אזל ואתפייס בהדיה. פִּינֹן דאתפייס בהדיה, פקיד מלפא למעבד סעודתא עלאה ליה ולבריה, ופקיד דלא ידע ביה ההוא סנטירא.

לְבַתָּר עאל ההוא סנטירא. אמר מלפא השתא אי ינדע דא, מסעודתא עלאה (דף קפ"ה ע"א) דאתקינית לי ולברי, יתערבב פתורא. מה עבד. קרא לממנא על סעודתא, אמר ליה, אתקין מדי, ותשוי קמאי, ותשוי קמיה דההוא סנטירא, בגין דיחשיב דסעיד קמאי מדילי, ולא ינדע בההיא סעודתא יקירא דחדוה דילי ודברי, ויטול ההוא חולקא וזיל ליה, ויתפרש מחדוה דסעודתא דילן. ואי לאו דמלפא עביד הכי, לא יתפרש ההוא סנטירא מבי מלפא.

כך אמר קדשא בריך הוא לישראל, אזמינו תרין שעירין, חד לי וחד ליההוא דלטורא, בגין דיחשיב דמסעודתא דילי קאכיל, ולא ינדע בסעודתא דחדוה אחרא דילן, ויפס ההוא חולקא, וזיל לארחה, ויתפרש מביתי. פִּינֹן דאמא עלאה, עלמא דאתי, אתי למשרי גו היכלא דעלמא תתאה, לאשפחא נהירו (נ"א לאשנחא עלה בנהירו) דאנפין, דין הוא דלא ישתפח ההוא דלטורא, ולא מארי דדינין לקמיה, פד אפיק פל ברכאן, ואנהיר לכולא. וכל ההוא חירו ישתפח, וישראל נטלי מאינון ברכאן.

דהא פד עלמא דאתי, עאל להיכלא דעלמא תתאה, ואשפח דחדי עלמא תתאה עם בנוי בההיא סעודתא עלאה, כְּדִין איהו בריך

כָּלֶם מִתְּבַרְכִּים, וְכָל שְׂמֵחָה וְכָל
הָאֵרֶת הַפְּנִים נִמְצְאוֹת שָׁם. זֶהוּ
שִׁבְתוֹב (ויקרא טו) לִפְנֵי ה' תִּטְהַרְוּ.
כְּתוֹב (ויקרא טו) וְנָתַן אֱהֲרֹן עַל שְׁנֵי
הַשְּׂעִירִים גְּרִלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַה'
וּגְרִיל אֶחָד לְעֹזָזֵל. זֶהוּ הַשְּׂמֵחָה
הַיְהִי שֶׁל הַמְּקַטְרֵג הַהוּא, כְּדִי
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִפִּיל עִמּוֹ
גּוֹרֵל, וּמִזְמִין אוֹתוֹ, וְלֹא יוֹדֵעַ
שֶׁאֵשׁ דּוֹלֵק שָׁם עַל רֹאשׁוֹ וְעַל
הָעַם שֶׁלּוֹ, כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר (משלי כה)
כִּי גִחְלִים אֶתָּה חוֹתֵה עַל רֹאשׁוֹ.

וְסִימְנָה - (אסתר ה) אָף לֹא הִבִּיאָה
אֶסְתֵּר הַמְּלָכָה עִם הַמֶּלֶךְ אֶל
הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עֲשֵׂתָה כִּי אִם אוֹתִי.
וְכַתוּב, וַיֵּצֵא הַמֶּן בַּיּוֹם הַהוּא
שִׂמְחָה וְטוֹב לֵב. בַּחֲלֵק הַהוּא
שְׂנוּטֵל, וְהוֹלֵךְ לוֹ. וּבִסוּף, כְּאֲשֶׁר
כָּא הַמֶּלֶךְ הַעֲלִינֵן לְבֵית הַמְּלָכָה,
הַמְּלָכָה מִבְּקִשְׁתּוֹ עֲלֶיהָ וְעַל בְּנֵיהָ
וְעַל עַמָּה מִן הַמֶּלֶךְ.

וְאֶפְיֵרוֹ בְּזִמְנֵי שִׁישְׂרָאֵל בְּגִלוֹת
וּמִתְּפַלְלִים תְּפִלוֹת בְּכָל יוֹם, הִיא
עוֹלָה בַּיּוֹם זֶה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲלִינֵן
וּמִבְּקִשְׁתּוֹ עַל בְּנֵיהָ, וְאֵז נִגְזְרוֹת כָּל
אוֹתָן נִקְמָוֹת שְׁעֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לַעֲשׂוֹת עִם אָדוֹם, וְנִגְזַר אִיךָ
עֲתִיד הַמְּקַטְרֵג הַזֶּה לַעֲבֹר מִן
הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר (ישעיה כה)
בְּלַע הַמּוֹת לְנִצְחָה.

וְסִימְנָה - בְּזִמְנֵי הַגְּלוּת (אסתר ז) כִּי
נִמְכַרְנוּ אֲנִי וְגו'. כִּי אֵינִי הַצָּר שׁוֹה
בְּנֵזֶק הַמֶּלֶךְ. מַה זֶה בְּנֵזֶק הַמֶּלֶךְ?
כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר (יהושע ז) וְהִכְרִיתוּ אֶת
שְׂמֵנוֹ מִן הָאָרֶץ וּמַה תַּעֲשֶׂה
לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל. שְׁהֲרִי הַשֵּׁם הַעֲלִינֵן
לֹא מִתְּקִיִם בְּקִיּוֹמוֹ, וְזֶהוּ בְּנֵזֶק
הַמֶּלֶךְ.

וְאִז, וְהַמֶּן נִבְעֵת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ
וְהַמְּלָכָה. אֵז אוֹר הַפְּנִים וְכָל
שְׂמֵחָה נִמְצְאוֹת, וְיִשְׂרָאֵל יוֹצֵאִים
לְחֵירוֹת בַּיּוֹם הַהוּא. וְאֵז, מִהֵיּוֹם

פְּתוּרָא, וְעַלְמִין כְּלֵהוּ מִתְּבַרְכִּין, וְכָל חִידוֹ וְכָל
נְהִירוֹ דְּאֲנָפִין אֲשֶׁתְּכַחוּ תַּמְּן. הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב, (ויקרא טו) לִפְנֵי יְיָ תִּטְהַרְוּ.

כְּתוֹב (ויקרא טו) וְנָתַן אֱהֲרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׂעִירִים
גְּרִלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַיְיָ וּגְרִיל אֶחָד
לְעֹזָזֵל. דָּא אִיהוּ הַהוּא חֲדוּה דְּהַהוּא
דְּלִטוּרָא, בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִטִּיל עַמִּיהָ
גּוֹרֵל, וְזִמְנִין לִיהָ, וְלֹא יוֹדֵעַ דְּנֹר דְּלִיק אִטִּיל
עַל רִישֵׁיהָ, וְעַל עַמָּא דִּילֵיהָ, כְּמָה דָּאֵת אָמֵר
(משלי כה) כִּי גִחְלִים אֶתָּה חוֹתֵה עַל רֹאשׁוֹ.

וְסִימְנָה, (אסתר ה) אָף לֹא הִבִּיאָה אֶסְתֵּר הַמְּלָכָה
עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עֲשֵׂתָה
כִּי אִם אוֹתִי. וְכַתִּיב, וַיֵּצֵא הַמֶּן בַּיּוֹם הַהוּא
שְׂמֵחָה וְטוֹב לֵב. בְּהַהוּא חוֹלְקָא דְנְטִיל, וְאֵזִיל
לִיהָ. וְלִבְתֵּר כְּדִי אֶתִּי מִלְּפָא עֲלָאָה, לְבִי
מִטְרוּנִיתָא, מִטְרוּנִיתָא תְּבַעֵת עֲלָאָה, וְעַל
בְּנֵהָ, וְעַל עַמָּא מִן מְלָפָא.

וְאֶפְיֵרוֹ בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא, וְצִלוֹ צִלוּתִין
בְּכָל יוֹמָא, אִיהִי סִלְקַת בְּיוֹמָא דָּא,
לְקַמִּי מְלָפָא עֲלָאָה, וְתַבְעֵת עַל בְּנֵהָ. וְכַדִּין
אֲתַגְזֵרוּ, כָּל אֵינּוֹן נּוֹקְמִין, דְּזִמְנִין קְדִישָׁא בְּרִיךְ
הוּא לְמַעַבְדַּ עִם אָדוֹם, וְאֲתַגְזֵר הֵיךְ זִמְנִין
דְּלִטוּרָא דָּא לְאֲתַעֲבְרָא מְעַלְמָא, כְּמָה דָּאֵת
אָמֵר (ישעיה כה) בְּלַע הַמּוֹת לְנִצְחָה.

וְסִימְנָה, בְּזִמְנָא דְּגִלוּתָא (אסתר ז) כִּי נִמְכַרְנוּ אֲנִי
וְגו'. כִּי אֵינִי הַצָּר שׁוֹה הַבְּנֵזֶק הַמֶּלֶךְ.
מֵאִי בְּנֵזֶק הַמֶּלֶךְ. כְּמָה דָּאֵת אָמֵר, (יהושע ז)
וְהִכְרִיתוּ אֶת שְׂמֵנוֹ מִן הָאָרֶץ וּמַה תַּעֲשֶׂה
לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל. דְּהָא שְׂמָא עֲלָאָה, לֹא אֲתַקְּיִים
בְּקִיּוּמֵיהָ, וְדָא אִיהוּ בְּנֵזֶק הַמֶּלֶךְ.

וְכַדִּין וְהַמֶּן נִבְעֵת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַמְּלָכָה כְּדִין,
נְהִירוֹ דְּאֲנָפִין, וְכָל חִידוֹ אֲשֶׁתְּכַח,

וְיִשְׂרָאֵל נִפְקִי לְחֵירוֹ, בְּהַהוּא יוֹמָא. כְּדִין מַהֵהוּא יוֹמָא וְלְהֵלָאָה, חִירוֹ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי מרדכי שרעבי זי"ע
אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש בשעה אחת

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה זי"ע
לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרז את גאולתנו בחסד וברחמים,
וכהבטחת הרשבי"י (נשא קכד):
"דבדא יפקון מן גלותא וברחמי".

**בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים
"ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר" ועוד**

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם
לפרטים ולהצטרפות, פקס: 02-9951300